

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **B. P., a.s.**, zast. JUDr. Josefem Novákem, advokátem se sídlem Praha 3, Přemyslovská 11/2346, proti žalovanému **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 143/2002 – 50 ze dne 25. 3. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. 6264/01 ze dne 24. 10. 2001. Žalovaný jím rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Okresní pojišťovny VZP hl. města Prahy č. xxx ze dne 5. 2. 2001, kterým byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit penále tak, že je podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Stěžovatel v žalobě předně namítal nedostatek předepsaných náležitostí úředního razítka, spočívající v jeho chybném barevném provedení. Městský soud v Praze

se po posouzení námitek stěžovatele uvedených v žalobě ztotožnil se závěry žalovaného a dospěl k závěru, že napadaný platební výměr není rozhodnutím nicotným v důsledku nesplnění náležitostí jeho písemného vyhotovení. Použití úředního razítka žalovaným neodporuje zákonu č. 68/1990 Sb., zákonu č. 3/1993 Sb. ani zákonu č. 4/1993 Sb., ve znění účinném do 4. 10. 2001. Otisk razítka dále odpovídá i požadavkům ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 435/1990 Sb. Požadavek barevnosti státního znaku by vyplýval z extenzivního výkladu ustanovení citovaných předpisů.

Stěžovatel dále v žalobě namítal vadné uvedení funkce oprávněné osoby a tudíž rozpor rozhodnutí Okresní pojišťovny VZP hl. města Prahy s ust. § 47 odst. 5 věta druhá správního řádu. Oprávněná osoba zde užila zkratky ředitel ÚVP, tato však není zavedena žádným obecně závazným právním předpisem, není vžitá v úředním styku ani vysvětlena v textu rozhodnutí, a je proto zcela nesrozumitelná. Ani uvedená vada nemůže podle Městského soudu v Praze zakládat neplatnost, resp. nicotnost napadeného rozhodnutí. Správní řád, na rozdíl od zákona č. 337/1992 Sb. nespojuje s nedostatkem výslovně vymezených základních náležitostí neplatnost rozhodnutí a ponechává tak vyslovení případné neplatnosti rozhodnutí soudu. V daném případě však nejsou vytýkané vady takového rázu, aby nicotnost rozhodnutí způsobily, když rozhodnutí bylo vydáno orgánem věcně příslušným a jeho výrok je dostatečně určitý a srozumitelný.

Soud odmítl rovněž námitku, podle níž VZP neučinila žádný právně relevantní úkon, kterým by přerušila lhůtu, ve které je možné vyměřit dlužné pojistné a předspsat penále, v důsledku čehož byl uvedený nárok promlčen. Z protokolu o výsledku kontroly plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění vyplývá, že povinnost odvést pojistné byla stěžovatelem poprvé porušena dne 19. 5. 1997. K promlčení penále za dlužné pojistné tak mohlo dojít teprve dnem 19. 5. 2002. Z uvedeného je zřejmé, že v době vydání rozhodnutí Okresní pojišťovny, jakož i Rozhodčího orgánu (5. 2. 2001, resp. 24. 10. 2001) k promlčení penále z dlužného pojistného rozhodně nemohlo dojít. Navíc je provedení kontroly plateb pojistného zcela zřejmě úkonem ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření ve smyslu ust. § 16 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, z čehož vyplývá, že k přerušení běhu promlčecí lhůty by došlo nejpozději dne 28. 6. 2000, kdy byla u stěžovatele provedena první kontrola.

Městský soud v Praze nakonec odmítl i poslední námitku stěžovatele, a to že vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které tvoří přílohu napadeného platebního výměru, není opatřeno náležitostmi podle ust. § 47 odst. 5 správního řádu. Soud se v této otázce ztotožnil se závěrem žalovaného, že všechny náležitosti platebního výměru, včetně výroku ukládajícího povinnost zaplatit penále, jsou obsaženy v platebním výměru samém a vyúčtování pojistného má toliko informativní charakter o způsobu výpočtu penále z dlužného pojistného. Výše dlužného pojistného byla přitom stěžovatelem uznána a navazující vyúčtování penále odpovídá jak použitou sazbou, tak výpočtem řádně zjištěnému stavu výše nedoplatků pojistného.

Stěžovatel napadá rozhodnutí Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Soud především nesprávně posoudil námitku neúčinnosti, resp. nicotnosti platebního výměru č. 2140100965 ze dne 5. 2. 2001 pro nedostatek náležitostí jeho písemného vyhotovení, konkrétně řádného otisku razítka a uvedení funkce oprávněné osoby ve smyslu ust. § 47 odst. 5 správního řádu. Stejně tak nesprávně vyhodnotil Městský soud v Praze také nedostatky protokolu o kontrole, jakož i otázku promlčení. Stěžovatel dále vytýká soudu vady výroku jeho rozhodnutí, když pouhé konstatování, že žaloba se zamítá považuje za nedostatečně konkrétní a nezohledňující plný rozsah žalobního petitu. Neurčitý je rovněž výrok o náhradě nákladů řízení. Stěžovatel proto

žádá Nejvyšší správní soud, aby rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc tomuto vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 11. 2004 odmítá námitky stěžovatele jako nedůvodné, trvá přitom na svém dřívějším stanovisku podaném v souvislosti s žalobním návrhem stěžovatele. S rozhodnutím Městského soudu v Praze se plně ztotožňuje.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Ve dnech 28. 6. 2000 a 2. 8. 2000 byly u stěžovatele pracovníky Okresní pojišťovny VZP hl. města Prahy provedeny řádně ohlášené kontroly plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Na jejich základě byly dne 5. 2. 2001 vydány platební výměry č. 4140100966, jímž byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné ve výši 2.082.061 Kč a č. xxx, jímž byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit penále ve výši 2.058.864 Kč. Ohledně dlužného pojistného byla dne 5. 4. 2001 uzavřena Dohoda o plnění ve splátkách č. 0099K/2001, proti rozhodnutí č. 2140100965 pak stěžovatel podal v zákonné lhůtě odvolání, v němž zároveň žádá o odstranění tvrdosti. O odvolání rozhodl žalovaný, jak bylo uvedeno výše.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžovatel předně namítá nesprávné právní posouzení otázky nicotnosti napadeného rozhodnutí soudem. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že nicotnost (nulita) správního aktu může být způsobena pouze tak závažnou jeho vadou, která v konečném důsledku znamená, že se na rozhodnutí hledí, jako by vůbec nebylo vydáno a po účastníku tudíž nelze spravedlivě požadovat, aby je respektoval nebo se jím řídil. Typicky se jedná o absolutní nedostatek pravomoci či věcné příslušnosti správního orgánu k projednání, resp. rozhodnutí dané věci, absenci kvalifikovaného podnětu k řízení apod. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, nicotnost rozhodnutí musí plynout přímo ze zákona nebo musí být zřetelně patrná z obsahu správního či soudního spisu; Nejvyšší správní soud se v této otázce plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, když nicotnost napadeného rozhodnutí z obsahu správního spisu patrná není a stěžovatel žádné relevantní argumenty nepředložil. Jak u nedostatečné barevnosti otisku úředního razítka, tak v případě užití zkratky při uvedení funkce oprávněné osoby totiž není možné hovořit ani o vadách, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neřku-li o nicotnosti rozhodnutí.

Co se týče nedostatečné barevnosti malého státního znaku na otisku razítka Okresní pojišťovny VZP hl. města Prahy, stěžovatel se svou argumentací snaží vyvolat představu, že červeno-stříbro-zlaté otisky úředního razítka jsou v České republice běžnou, ba zákonem vyžadovanou normou, a pouze žalovaný se od této odchýlil, když své rozhodnutí opatřil otiskem pouze červeným. Tuto domněnku je jistě nutno odmítnout jako mylnou. Městský soud v Praze ve svém odůvodnění správně odkazuje na ust. § 2 odst. 2 vyhlášky ministerstva vnitra ČR č. 435/1990 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o užívání státního znaku a státní vlajky České republiky, účinné v době rozhodování okresní pojišťovny. Požadavky na úřední razítko s malým státním znakem České republiky se zde vyčerpávají jeho tvarem a rozměrem. Barva razítka (jeho trojbarevnost) pro evidentní technickou nereálnost logicky předepsána není.

Rovněž v otázce nesrozumitelnosti označení funkce oprávněné osoby se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze. Nicotnost správního aktu může být sice způsobena i absolutním nedostatkem zákonem předepsané formy (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 2. 2000, č. j. 5 A 26/99 - 20), v daném případě však o takový

nedostatek jistě nejde, když napadené rozhodnutí všechny náležitosti vyžadované ustanovením § 47 odst. 5 správního řádu splňuje. Nebylo-li pak stěžovateli zřejmé, co zkratkou ÚVP rozumět, jistě šlo učinit dotaz, případně, jak podotýká Městský soud v Praze, namítnout tento „nedostatek“ v odvolání proti platebnímu výměru.

Co se týče námitky promlčení, jakož i námitky absence náležitostí podle ust. § 47 odst. 5 správního řádu na příloze platebního výměru – vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 1. 5. 1997 do 2. 8. 2000, vypořádal se s těmito Městský soud v Praze zcela vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozsudku a se závěry zde učiněnými se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Je nakonec třeba odmítnout též stěžovatelem vytýkané vady písemného vyhotovení rozsudku Městského soudu v Praze. Rozsudek splňuje všechny zákonem stanovené požadavky dle ust. § 54 odst. 2 s.ř.s., jeho výroky jsou zcela standardní, určité a jednoznačné, námitky stěžovatele v tomto ohledu naopak nesrozumitelné.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu